

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ab anno DLXXVII. ad annum DXC.

Parisiis, 1644

Epistola XXXVI. Gregorii Papae I. Ad Evlogium Et Anastasium Episcopos. Vt
communitur insequantur superbiam Ioannis episcopi, qui nomen
vniuersalis sibi arrogabat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15221

quam reipublicæ iudices, qui nos malitia sua, rapinis atque fallaciis in cogitatione consumunt. Et vno tempore curam episcoporum atque clericorum, monasteriorum quoque & populi gerere, contra hostium insidias sollicitum vigilare, contra ducum fallacias atque malitias suspectum semper existere, cuius laboris, cuius doloris sit, vestra fraternitas tanto verius penset, quanto me qui hæc patior purius amat. Præterea debitum salutationis alloquium soluens, indico quod ad me Bonifacio defensore referente peruenerit, quia vir sanctissimus frater noster domnus Anastasius patriarcha in vna suarum ciuitatum regendam vobis ecclesiam committere voluit, & consentire nolulistis. Quem sensum ac sapientiam vestram valde ego libenter amplexus sum, laudaui vehementer, & vos felices, me infelicem esse deputaui, qui hoc tali tempore regimen ecclesiæ suscipere consensi. Si tamen animus vester fortasse fratribus condescendendo, & misericordiæ operibus intentus, ad hoc vnquam consentire decreuerit, peto vt amori meo alium minime præponatis. Sunt enim in Sicilia insula ecclesiæ vacantes episcopis, & si vobis placet auctore Deo ecclesiam regere, iuxta beati Petri apostoli limina, cum eius adiutorio melius potestis. Si vero non placet, feliciter insta, vt ista in vobis intentio permaneat, & pro nobis infelicibus exora. Omnipotens autem Deus in quocumque vos esse loco voluerit, sua protectione custodiat, & ad cælestia vos dona perducatur.

EPISTOLA XXXVI.

GREGORII PAPÆ I.

AD EVLOGIUM ET ANASTASIUM EPISCOPOS.

Vt communiter insequantur superbiam Ioannis episcopi, qui nomen vniuersalis sibi arrogabat.

Gregorius Eulogio episcopo Alexandrino, & Anastasio episcopo Antiocheno.

Ioan. diac.
lib. 4. cap. 1.
Rom. 11.
1. Theff. 2.

DVM prædicator egregius dicat: *Quamdiu quidem sum gentium apostolus, ministerium meum honorificabo*: qui rursus alias dicens: *Facti sumus vt paruuli in medio vestrum*: exemplum procul dubio nobis sequentibus ostendit, vt & humilitatem teneamus in mente, & tamen ordinis nostri digni-

dignitatem seruemus in honore, quatenus nec in nobis humilitas timida, nec erectio sit superba. Ante hos siquidem annos octo, sanctæ memoriæ decessoris mei Pelagii tempore, frater & coepiscopus noster Ioannes in Constantinopolitana vrbe ex causâ alia occasionem quærens Synodum fecit, in qua se vniuersalem appellare conatus est. Quod mox idem decessor meus vt agnouit, directis literis ex auctoritate sancti Petri apostoli eiusdem Synodi acta cassauit. Quarum videlicet epistolarum sanctitati vestræ exemplaria studui destinare. Diaconum vero, qui iuxta morem pro responsis ecclesiæ faciendis piissimorum dominorum vestigiis adhærebat, cum præfato confacerdote nostro Missarum solennia celebrare prohibuit. Cuius ego quoque sententiam sequens, similia prædicto confacerdoti nostro scripta transmisi, quorum exemplaria vestræ beatitudini censui transmittenda; hoc præcipue intendens, vt hac de re, qua ex noua superbia tota vniuersalis ecclesiæ viscera perturbantur, prius sæpèfati fratris nostri animum modesta intentione pulsemus. Qui si nequaquam a suæ elationis rigore voluerit inclinari, tunc quid fieri debeat, cum omnipotentis Dei solatio subtilius pertractetur. Sicut enim veneranda mihi vestra sanctitas nouit, vni per sanctam Calchedonensem Synodum pontifici sedis apostolicæ, cui Deo disponente deseruio, hoc vniuersitatis nomen oblatum est. Sed nullus vnquam decessorum meorum hoc tam profano vocabulo vti consensit; quia videlicet si vnus patriarcha vniuersalis dicitur, patriarcharum nomen ceteris derogatur. Sed absit hoc, absit a Christiana mente id sibi velle quempiam arripere, vnde fratrum suorum honorem imminuere ex quantulacumque parte videatur. Cum ergo nos hunc honorem nolumus oblatum suscipere, pensate quam ignominiosum sit hunc sibi quempiam violenter vsurpare voluisse. Propterea sanctitas vestra in suis epistolis neminem vnquam vniuersalem nominet, ne sibi debitum detrahat, cum alteri honorem offert indebitum. Nec hac in re de serenissimis dominis animum vestrum mordeat sinistra suspicio, quia omnipotentem Dominum metuit, & contra statuta euangelica, contra sacratissimos Canones agere aliquid nullo modo consentit. Ego vero quamuis a

vobis per longa terrarum atque maris spatia disiunctus
 sim, sum tamen omnino vobis corde coniunctus. Idque
 de vestra beatitudine erga me modis omnibus confido;
 quia cum me vicissim diligitis, a me non longe estis. Et
Matth. 13. magis gratias referimus grano illi sinapis; quia ex modici
 despiciabilisque seminis specie ita est ramis ex eadem radi-
 ce surgentibus, atque se distendentibus vsquequaque dif-
 fusus, vt in eis volatilia cæli cuncta nidificent. Gratiaque sit
Ibidem. fermento illi, quo tribus farinæ satis totius humani gene-
 ris massam in vnitatem conspergit: atque paruo lapidi, qui
 abscissus de monte sine manibus occupauit vniuersam fa-
 ciem orbis terræ: qui ad hoc se vsquequaque distendit, vt
 ex omni humano genere in vnitatem redacto totius corpus
 perficeretur ecclesiæ; atque ita ad totius compaginis per-
 tineret commodum, membrorum partialis ista distinctio.
 Vnde nos quoque a vobis non longe sumus; quia in illo
 quivbique est vnum sumus. Agamus ergo ei gratias, qui so-
 lutis inimicitiis, in carne sua fecit, vt in omni orbe terrarum
 vnus esset grex, & vnum ouile sub se vno pastore; memo-
 res semper quid nos prædicator Veritatis admoneat, di-
 cens: *Soliciti seruare vnitatem Spiritus in vinculo pacis.* Et: *Pa-*
cem sectamini cum omnibus & sanctimoniam, sine qua nemo vide-
bit Deum. Qui aliis quoque discipulis dicit: *Si fieri potest, quod*
ex vobis est, cum omnibus hominibus pacem habentes. Vidit enim
 pacem bonos cum malis habere non posse; & idcirco, sicut
 nostis, præmisit, *si fieri potest.* Sed quia pax nisi in duabus
 partibus firmari non valet, cum hanc mali fugiunt, boni
 tenere medullitus debent. Vnde & mire dicitur: *Quod*
ex vobis est; vt videlicet in nobis maneat, etiam cum
 a prauorum hominum mente repellitur. Quam videli-
 cet pacem tunc veraciter tenemus, cum superborum
 culpas caritate simul & iustitia insistente prosequimur,
 cum eos diligimus, & eorum vitia odio habemus. Opus
 quippe Dei homo est, sed opus hominis vitium. Nos
 ergo discernamus quid Deus, quid item homo fece-
 rit; & neque propter errorem odio habeamus homi-
 nem, neque propter hominem diligamus errorem. Vni-
 ta ergo mente insequamur in homine malum superbix,
 vt ab hoste suo, videlicet errore, prius ipse homo libe-
 retur. Præstabit vires omnipotens Redemptor noster ca-

*Eph. 4.**Heb. 12.**Rom. 12.*

ritati atque iustitiæ, præstabit nobis longe a nobis positis vnitatem Spiritus sui, ipse cuius artificio quasi in arcæ modum quatuor mundi constructa lateribus; atque imputribilium lignorum compage, & bitumine caritatis adstricta, nullius aduersitate spiritus, nullius venientis extrinsecus tumore fluctus perturbetur ecclesia. Sed quemadmodum illius gubernante gratia petendum est, ut nullanos superueniens exterius vnda conturbet, ita ex totis orandum est visceribus, fratres carissimi, ut suæ prouidentia dextera cumulum sentinae in nobis interioris exhauriat. Aduersarius quippe diabolus qui contra humiles sæ-^{1. Pet. 5.} uiens, sicut leo rugiens circuit quem deuoret, non iam, ut cernimus, caulas circuit, sed ita valide in quibusdam ecclesiæ necessariis membris dentes figit, ut nulli sit dubium, quia nisi vnanimiter fauente Domino cunctorum prouida pastorum turba concurrat, omne, quod absit, citius ouile dilaniet. Perpendite, fratres carissimi, quid e vicino subsequitur, cuius & in sacerdotibus erumpunt tam peruersa primordia. Quia enim iuxta est ille de quo scriptum est: *Ipse est rex super vniuersos filios superbiæ*, quod non ^{Iob. 41.} sine graui dolore dicere compellor, frater & coepiscopus noster Ioannes mandata dominica, apostolica præcepta, regulas patrum despiciens, eum per elationem præcurrere conatur in nomine. Vestrae autem beatitudini indicet omnipotens Deus, quam graui considerationis huius gemitu torqueor, quod ille quondam mihi modestissimus, ille omnibus dilectus, ille qui in eleemosynis, orationibus atque ieiuniis videbatur occupatus, ex eo in quo sedebat cinere, ex ea quam prætendebat humilitate, iactantiam sumpsit, ita ut vniuersa sibi tentet adscribere, & omnia quæ soli vni capiti cohærent, videlicet Christo, per elationem pompatici sermonis eiusdem Christi sibi studeat membra subiugare. Nec mirum, quod ille tentator qui initium omnis peccati scit esse superbiam, & tunc ea in primo homine ante omnia usus est, & nunc eam quibusdam hominibus ponit in fine virtutum, ut qui aliquatenus bonis vitæ studiis eius videbantur crudelissimas manus effugere, eis in ipsa meta boni operis, & in ipsa quodammodo apponat perfectionis conclusionem tendiculum. Vnde magnopere

orandum est, & omnipotens Deus assiduis precibus implorandus, ut hunc a mente illius auertat errorem, hoc ab unitate atque humilitate ecclesiæ malum superbiæ, & confusionis amoveat. Et fauente Domino omnibus viribus concurrendum atque prouidendum, ne in vnius veneno sermonis viuentia in Christi corpore membra moriantur. Si enim hoc dici licenter permittitur, honor patriarcharum omnium negatur. Et cum fortasse is in errore perit, qui vniuersalis dicitur, nullus iam episcopus remansisse in statu veritatis inuenitur. Obtestor ergo ut constanter ac sine præiudicio seruetis sicut accepistis ecclesias, & nihil sibi in vobis hæc tentatio diabolicæ vsurpationis adscribat. State fortes, state securi, scriptaque cum vniuersalis nominis falsitate nec dare vnquam, nec suscipere præsumatis. Omnes episcopos curæ vestræ subiectos ab huius elationis iniquatione prohibere, ut vniuersæ vos ecclesiæ patriarchas non solum in bonis operibus, sed etiam in veritatis auctoritate cognoscant. Si qua autem forsitan aduersa subsequuntur, vnanimiter persistentes, etiam moriendo debemus ostendere, quia in damnando generalitatis nomine nostrum specialiter aliquid non amamus. Dicamus cum Paulo: *Mihi viuere Christus est, & mori lucrum.* Audiamus quod primus omnium pastorum dicit: *Si quid patiamini propter iustitiam, beati eritis.* Mihi enim credite, quia honorem, quem pro prædicanda veritate suscepimus, si necessitatis causa exigat, securius pro eadem veritate relinquimus quam tenemus. Pro me autem, sicut vestram carissimam beatitudinem decet, orate; ut hoc quod vobis loqui audeo, operibus ostendam.

Philipp. 1.
1. Pet. 3.

EPISTOLA XXXVII.

GREGORII PAPÆ I.

AD ANASTASIVM EPISCOPVM ANTIOCHENVM.

Congratulatur de reuersione eius.

Gregorius Anastasio episcopo Antiocheno.

Luc. 2.

GLORIA in excelsis Deo, & in terra pax hominibus bonæ voluntatis: quia magnus ille fluuius, qui quondam a rentia Antiochiæ saxa reliquerat, tandem ad proprium alueum reuersus, & subiectas & iuxta positas valles rigat, ut